

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10051** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК и ЗУБ.

Образувано е по жалба на Т. М. срещу Решение № УПВР - 166/25.09.2020 г. на интервюиращ орган (ИО) при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата за международна закрила на жалбоподателя като явно неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради съществено нарушение на процесуалния закон и противоречие с материалната разпоредба на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Счита, че не са били налице предпоставките молбата му за международна закрила да бъде квалифицирана като явно неоснователна. Видно от мотивите на решението ИО не излага твърдения, че изложените от него факти са непоследователни, противоречиви и напълно невероятни – аргумент от чл.13, ал.1, т.4 от ЗУБ. Органът не бил изследвал наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, на основание чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, което представлявало самостоятелно основание за отмяна на решението. Иска отмяна на решението и връщане на жалбата за разглеждане в производство по общия ред по ЗУБ.

Ответникът – ИО при Държавна агенция за бежанците при МС не излага становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и потвърждаване на решението.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на закрила вх. № РД09-ВР-850/17.09.2020 г. на РПЦ - С. от Т. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ по подадената молба е образувано ускорено производство.

Видно от протокол за проведено интервю рег. № УП - 6352 от 17.09.2020 г., търсещият закрила е заявил, че напуснал нелегално А. два месеца и половина преди датата на интервюто, като минал последователно през И. и Турция и в България пристигнал нелегално. Не си спомня къде го задържали, не познава страната, но помни, че го задържали на 24.08.2020г. На въпрос защо не е пътувал с националния си паспорт отговаря, е пуснал В хода на интервюто е споделил, че целта на пътуването му била Италия, където живеели хора от неговото село. Това е [населено място], провинция К., където преминал целият му живот и цялото му семейство в момента живеело там. Финансовото положение в дома му е лошо, баща му е възрастен и ако не били финансовите затруднения нямало да напусне страната. Не бил ходил на училище, не е членувал в партия или друга политическа организация, като младо момче не бил влизал във взаимодействие със религиозни, терористични организации, не е влизал във взаимоотношения с армията или полицията, не е арестуван, съден или осъждан. Като причини да напусне страната си на произход и нежеланието да се завърне в нея това, че в А. няма работа, нямал лични финанси за създаване на собствен бизнес. По рано земеделци като него печелили добре, но и тази дейност замряла и затова решил да напусне страната. Земята не била тяхна и не можели да изкарват достатъчно пари. По съвет на баща му напуснал, но и той бил съгласен да го направи. Не е бил обект на насилие, нямало проблеми в селото, не се е занимавал с никого, нито някой се е занимавал с него и семейството му. Това били причините да напусне А.. На въпрос какво мисли, че може да му се случи, ако се завърне в страната по произход пак щял да има същите финансови проблеми, пак казва, че добра работа трудно се намира.

С оспореното в настоящото производство решение № УПВР-166/25.09.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, е отхвърлена молбата за международна закрила на Т. М., на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т.4 от ЗУБ. Интервюиращият орган е приел, че молбата е явно неоснователна, тъй като от бежанската история на кандидата не може да се обоснове извод за риск от преследване или тежки посегателства спрямо чужденеца по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Сред изложените от кандидата причини за напускане на А. не са твърдения за физическо или психическо насилие, същият не е имал проблем с никого. Видно от доказателствата по преписката афганският гражданин е напуснал страната си по произход, не защото е бил заплашван, а от желани е за по добър материален живот, по добрите икономически условия в Европа, тоест икономическите подбуди са водещи. В конкретния случай не се установяват опасения за сигурността му в страната по произход, които ада са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила като такъв по смисъла на чл.8 от ЗУБ. Изложени са доводи, че за Т. М. са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй както чужденецът не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание

или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Интервюиращият орган е изложил мотиви, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че Т. М. е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, предвид което е прието, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ. Случаят е разгледан от административния орган и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Прието е, че спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А. въз основа на справка с вх. № МД - 423/07.08.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, като не са установени да са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009г. по дело С-465/07. Интервюиращият орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че: „Правителството си сътрудничи с ВКБООН, М. и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанците, завръщащите се бежанци и други заинтересовани лица. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да се разчита на помощи от международната общност. На 29 февруари 2020 г. в Доха САЩ и талибаните подписват споразумение за установяване на мир в А.. Основните моменти, посочени в споразумението от Доха, включват гаранции от страна на талибаните за непредставяне на защита на групи, като Ал К., които представляват заплаха за САЩ и техните съюзници; гаранции от САЩ и техните съюзници в НАТО за изтегляне от А.; въпросът за прекратяването на огъня и вътрешноафганистанските преговори.” Въз основа на посочената справка интервюиращият орган е посочил, че не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, въпреки че положението в някои части на страната е оценено като несигурно и напрегнато, тъй като властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Формиран е извод, че за Е. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за закрила и в тази част е неоснователно. Обсъдено е и, че липсват предпоставки по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, а посочените от търсещия лични мотиви за желанието му да живее в Република България не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от К. И., определен за интервюиращ орган със заповед № РД 05-252/23.03.2016 г. (л.13 по делото) на председателя на ДАБ – МС - компетентен орган съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено след проведена ускорена процедура на основание и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, според който, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Липсват доказателства или заявени от чужденеца твърдения за физическо насилие или друг вид преследване, както от официалните власти, така и от други неправителствени организации или групировки. Изрично оспорващият е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан. В случая не са налице данни, а и не се твърди да са тежко засегнати основните права на чужденеца в държавата му по произход. Още повече самият той не е заявил конкретна причина, довела до напускането на А., а молбата е мотивирана с икономическата ситуация в държавата по произход. Може да се направи извод, че посочените факти и обстоятелства обосновават сочат, че Т. М. е икономически мигрант и причините да напусне страната си по произход се основават на желанието му за по-добър живот в Италия, а не на осъществено спрямо него преследване по смисъла на ЗУБ.

Посочените от Т. М. причини за желанието му да получи закрила не са и сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в А. и/или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. При проведеното интервю чужденецът не е заявил, каквито и да е данни за осъществено спрямо него насилие в А..

Въз основа на информацията, съдържаща се в приложената по преписката справка № МД -423/07.08.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, се установява, че ситуацията в А. е несигурна и нестабилна, налице са данни за продължаващи нарушения на основни човешки права и свободи. Правителството, в сътрудничество с международни хуманитарни организации и ВКБООН, полага усилия за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанци, завръщащите се бежанци и други уязвими лица. Налице е сключено с талибаните споразумение за установяване на мир в страната и са поети ангажименти за международна подкрепа за сигурността в А.. От изложеното в посочената справка не се установява насилието в страната по произход да е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение, а и жалбоподателят не е представил доказателства и не твърди, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в родината му. Липсват данни за безогледно насилие, което да налага предоставяне на статут на чужденеца независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

С оглед гореизложеното, като е приел, че молбата за закрила на Т. М. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗУБ и поради липсата на условията по чл. 8

и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил правилно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Действително, органът е посочил хипотеза на чл.13, т.4 от ЗУБ, която определя като явно неоснователна молба, която е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни, която правна норма не съответства на излагането на фактите от молителя – те не са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни, напротив тези факти ясно сочат на хипотеза по т.2 и т.3. Въпреки това, според съда се касае за пропуск да се конкретизира правна норма за съответната хипотеза, която обаче е безспорно установена от органа и кореспондира с крайният му извод, че молбата на кандидата е явно неоснователна съгласно чл.13, ал.1 от ЗУБ. Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон; 2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, а изложеното от кандидата в молбата му отговоря именно на тези хипотези.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-166/25.09.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: